



# PŮLNOC

Jonas Moström

Závěrečný díl švédské detektivní trilogie

# Půlnoc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.xyz.cz](http://www.xyz.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Jonas Moström**  
**Půlnoc – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA a.s.**

# PŪLNOC

Jonas Moström



# PŮLNOC

*Detektivní román s Nathalií Svenssonovou a Johanem Axbergem*



## POSTAVY

**N**athalie Svenssonová (45 let), lékařka na oddělení psychiatrie v nemocnici v Uppsale. Přední severská expertka na psychopaty a členka státní Skupiny profilování pachatelů (SPP), která pomáhá policejním jednotkám v celém Švédsku řešit závažné násilné trestné činy. Nathalie se nedávno rozvedla s advokátem **Håkanem Svenssonem**. Mají spolu syna **Gabriela** (8 let) a dceru **Teu** (6 let).

**Sonja Nilsonová** (67 let), Nathaliina matka. Ráda si přihne martini, věnuje se střídavě fotografování a různým dobročinným projektům se svými kamarádkami z Lions Clubu.

**Victor Nilson**. Nathaliin otec, zemřel v první knize této detektivní série, s názvem *Fontána*.

**Estelle Ekmanová** (43 let), Nathaliina mladší sestra. Před devíti lety se jako právě vystudovaná zdravotní sestra přestěhovala do Sundsvallu.

**Ingemar Granstam** (61 let), vedoucí SPP. Drsný, avšak nikoliv hloupý detektiv ze severošvédského kraje Norrland. Kvůli tělesné stavbě, výraznému kníru a neotřesitelnému smyslu pro spravedlnost se mu přezdívá Mrož.

**Tim Walter** (22 let), nejmladší člen SPP. Vyžívá se v technice a datech. Je pro něj jednodušší naučit se z paměti tabulky a protokoly o výsleších než mluvit s lidmi.

**Angelica Hübinettová** (55 let), tvrdá a schopná soudní lékařka SPP, vždy oblečená v černém. Výpravné filmy ji dojmají daleko víc než pitvy.

**Louise af Croneborg.** Nathaliina nejlepší přítelkyně, seznámily se při studiích na lékařské fakultě v Uppsale. Louise provozuje kliniku plastické chirurgie ve Stockholmu na ulici Strandvägen. Dříve byla vdaná za policejního komisaře **Franka Hammara**.

**Josefina „Jossan“ Lundströmová** a **Cecilie Erikssonová.** Nathaliiny nejbližší přítelkyně v Uppsale. Josefina pracuje jako kadeřnice a má pět dětí, Cecilie je rozvedená lékařka a Nathaliina bývalá sousedka. Všechny tři zpívají ve sboru stylem „zpíváme špatně, ale rády“.

## POSTAVY Z KNIŽNÍ SÉRIE O SUNDSUALLU

Kriminální komisař **Johan Axberg** (40 let), vedoucí oddělení cíleného pátrání. Žije se svou partnerkou **Karolínou Lindovou** (37 let), mají spolu syna **Alfreda** (18 měsíců).

Lékař **Erik Jensen** (40 let), Johanův jediný blízký přítel. Nedávno se rozešel se **Sárou**, ženou v domácnosti, která rozjela kariéru úspěšné spisovatelky a zároveň navázala vztah se svým literárním agentem **Josém Rodriguezem**. Erik a Sára spolu mají dvě dcery, **Sannu** (8 let) a **Eriku** (10 let).

**Rosine Axbergová** (88 let), Johanova babička. Žije na ostrově Frösön, kde Johan vyrůstal od svých 12 let, kdy jeho rodiče zahynuli při autonehodě.



# PROLOG

UPPSALA,  
ÚTERÝ 6. KVĚTNA

**Z**ámek je rozbitý. Ucítí to, jakmile do něj vsune klíč. Nejde to hladce, klíč se zasekává. To za svých třicet čtyři let ve funkci hlídače ještě nezažil. Vloupal se sem někdo? Věděl snad, že nefunguje alarm? Ale proč by za sebou v tom případě zamykal?

S námahou otočí klíčem. V zámku to cvakne. Zaváhá. Měl by zavolat policii? Ne, dveře byly přece jen zamčené a hlídače Rådstama nebude nikdo vinit z toho, že se zbytečně strachuje. Obzvláště ne poslední pracovní den před odchodem do penze. Nejspíš je to jen další klukovina. Nějaký drzý fracek si pohrál se zámekem, aby udělal dojem na své stejné drzé kamarády.

Před pouhými třemi týdny posprejovala jakási parta z centra dveře. Poničit Gustavianum, nejstarší a nejkrásnější univerzitní budovu – jak to vůbec může někoho napadnout?

Zvony na katedrále za ním začaly odbíjet osm. Přesné jako vždy, pomyslí si hlídač a otevře dveře. Panty zaskřípou, rozhodne se, že je před odchodem domů ještě naolejuje.

Rozsvítí světla na chodbě. Všechno vypadá jako obvykle. Skleněné dveře kanceláře a obchodu se suvenýry jsou zavřené a výstražná světla alarmu svítí. Uvnitř každopádně nikdo nebyl. Schodiště vedoucí po obou stranách velké kovové koule, která stojí přesně tam, kde vedoucí

rozhodl, že bude stát, je opuštěné. Na zdi obložené bílými kachličkami kreslí ranní slunce žluté obdélníky. Bude krásný den.

Zkontroloval skříňky na cennosti a toalety a vrátil se ke vchodu. Pohlédl na svůj pokrivený odraz v kovové kouli a vstoupil na schodiště nalevo.

Už v polovině výstupu ho začala bolet kolena. Artróza, jak tvrdil jeho lékař. Poradil mu, aby zhubnul několik kilo, začal chodit na rehabilitaci a pořídil si vložky do bot. No jo, pomyslel si hlídač. Co si člověk neudělá sám, to nemá.

Zítřka začne plavat, i když se v plavkách ukazuje k smrti nerad. Ale tonoucí se stébła chytá a on musí být na podzimní lov losů ve formě. Jeho zahrádka si navíc taky žádá svoje. Letos na ní bude poprvé moct trávit každý letní den.

Nahlédne k poplachové ústředně v prvním poschodí. Alarm hlídající vchodové dveře a okna je odpojený. Když chtěl včera večer poplašné zařízení zapnout, došlo ve spínači ke zkratu, a jelikož dodavatel zrovna neměl na skladě náhradní, vymění ho až dnes. Rozbitý díl vymění za náhradní díl, pomyslí si hlídač a vzpomene si na lékařův popis operace, při níž se do kolenou upevňují kloubní náhrady. Ale až tak zlé to s ním snad nebude.

Ostatní alarmy fungují dokonale. Uklidní ho to. Rozbitý zámek je jediná škoda, kterou potenciální lupič způsobil. Všechny cennosti jsou v kanceláři, v obchodě se suvenýry a ve vitrínách. Obejde sál, v němž leží dvě mumie, a rozsvítí světla. Vzpomene si, že dnes přijdou tři školní exkurze. Těší se na ně. Dětský úžas nad mumii a augsburským pannoptikem nic nepřekoná.

S úsměvem na tváři vyjde do druhého poschodí. Stejný postup zopakuje ve staré knihovně a v sále s uměleckou sbírkou. Zná každý předmět, každý stín a každé rozvrzané prkno v podlaze, jako by to byla součást jeho samého.

Tohle je naposledy, kdy budím muzeum do nového dne, pomyslí si hlídač s nostalgii, kterou cítí jen zřídka.

V sále, kde jsou vystaveny předměty z pohřebiště ve Valsgärde, vkročí jako obvykle na stupínek vyložený tlustými tabulemi skla, které chrání archeologické nálezy z pohřebních lodí. S potěšením pozoruje, jak jeho boty kráčejí nad předměty o celá tisíciletí staršími, než je on sám. Ve srovnání s jejich věkem neznamena jeho pětadesát let vůbec nic. Je pouhé dítě, jak mu pokaždé říkala máma, než před třemi lety zemřela.

Teď už zbývá jen anatomické divadlo. Potom půjde dolů postavit na kávu. Ví, že ho vedoucí pozve na dort a sušenky. Nemá sice rád, když ho někdo oslavuje, ale takové uznání ho těší.

Občas *neplatí*, že co si člověk neudělá sám, to nemá, napadne ho a pousměje se.

Opírá se rukou o zeď a stoupá po úzkém točitém schodišti, které pod jeho vahou jako obvykle praská. Dvacet čtyři schodů, pokaždé je počítá, aby odvedl pozornost od bolesti v kolenou. Navyklým pohybem vyloví svazek klíčů a odemkne dveře ze žilkovaného dřeva.

Ve chvíli, kdy dveře otevře, si všimne, že něco je špatně.

Černá bota a holé chodidlo. Na pitevním stole někdo leží.

*Chce si snad ze mě někdo vystřelit? Provést mi v můj poslední pracovní den kanadský žertík?*

Přejede pohledem po anatomickém divadle s osmiúhelníkovým půdorysem. Nikoho nevidí. Přesvědčený, že jde o pouhý vtíp, přistoupí blíž.

Je to mladá žena. Leží bez hnutí, prázdný pohled upírá na strop. Rozpuštěné světlé vlasy ji obklopují jako svatozář. Kalhoty i kalhotky má stažené až ke kolenům, pleť bílou jako sníh.

Do nohou se mu nahrne krev. Zapotácí se a chytí se zábradlí, které pitevní stůl obklopuje.

Myšlenky mu víří v hlavě.

Na dívčině holé patě vidí modrý pruh. Na krku fialové stopy.

Místnost se s ním zatočí. Pokusí se zalapat po dechu, ale nemůže se nadechnout.

Odvrátí se a začne zvracet.

# 1

UPPSALA,  
STŘEDA 7. KVĚTNA

Nathalie Svenssonová otevřela oči a vmžiku se cítila zcela probuzená. Krev jí bušila ve spáncích a noční košile se jí lepila na kůži. Zároveň mrzla. Noční můra plná obrazů a hlasů bledla.

Nebylo těžké uhodnout, o čem se jí zdálo. Vždyť za poslední týden prožila horší věci než za celý svůj život. Pravda o deset let staré vraždě Adama, její životní lásky. Brutální smrt jejího táty Victora. Znovu navázaný kontakt s mladší sestrou Estelle a její možná spoluúčast na vraždách v Sundsvallu. Navíc ji v prsou jako trn píchalo pomýšlení na dnešní závěrečné jednání o svěření dětí do péče. Jako by to všechno nestačilo, měla se spolu s SPP, Skupinou profilování pachatelů, zúčastnit honu na sériového násilníka, ze kterého se navíc minulé pondělí stal vrah.

Okraj tmavě modré zatemňovací rolety prosvítilo slunce. Za oknem štěbetali ptáci, jako by dnes byl první den po stvoření světa. Všechno to představovalo úplný opak toho, jak se Nathalie cítila. Posadila se a zkontrolovala mobil na nočním stolku.

05.59.

Budík měla nastavený na šest. To, že se vzbudila o minutu dřív, značilo, jak je rozrušená. Za normálních okolností nebyla ranní ptáče a budík dokázala odložit až třikrát, obzvláště pokud si ho – jako teď – nastavila tak, aby si ještě stihla zaběhnout svou dlouhou trasu.

Vstala, protáhla se a podívala se do zrcadla na skříni. Tmavě hnědé vlasy s roztrepenými konečky jí visely na ramena. Uvědomila si, že se musí nechat ostříhat. I když v posledních dnech špatně jedla a necvičila, v namodralém šeru byly její paže, břicho a boky velmi hezké a měkce zaoblené. Vzpomněla si, jak Johan Axberg poznamenal, že vypadá jako Leila, ta kuchařka z televize. Odtrhla oči od svého odrazu v zrcadle a pomyslela si, že kdyby ji viděl teď, nenamalovanou, bledou, s mastnou pletí a napuchlýma očima, rozhodně by to neřekl.

Opatrně vklouzla do Gabrielova pokoje. Jako obvykle ze sebe odkopal příkrývku a ruce a nohy rozhodil jako loutka. Často ji napadalo, že Gabriela jeho ADHD pronásleduje do snů, ale nyní k její úlevě spal hlubokým spánkem. Přetáhla přes něj příkrývku a vešla k Teji. Její předčasně vyspělá šestiletá princezna ležela na zádech s pažemi podél těla. Příkrývka a polštář byly stejně hladké, jako když usnula. Na levém rameni jí klidně spočíval tmavý cop. Tea dýchala tak tiše, že jí Nathalie musela položit dlaň na hrudník, aby se ujistila, že se opravdu zvedá a klesá.

Přesvědčila se, že mobily dětí jsou nabitě, a sešla po schodech dolů. Většinou se vzbudily, až když se vrátila, a věděly, že nebývá pryč déle než dvacet minut.

Opláchla si tvář studenou vodou, stáhla si vlasy do culíku a kartáčkem se zbavila noční pachuti v ústech. Na chodbě si oblékla neonově zelenou běžeckou kombinézu, připevnila si na nohu krokoměr a zavázala si boty. Nepříjemný pocit ze snu ji stále ještě neopustil, nyní ho ale způsobovalo něco jiného, konkrétnějšího. Skutečnost, ze které se probudit nemůže.

Když vyšla na venkovní vstupní schodiště, pochopila, proč ptáci zpívají symfonii překypující životem. Nebe bylo bez mráčku a Nathalie musela chvíli mžourat, než si její oči na tak silné sluneční světlo zvykly. Jezero Mälaren se lesklo a zářilo mezi plážemi zálivu Ekoln jako stříbrný ták. Stěžně lodí u poloostrova Skärholmen byly nehybné jako na obraze.

Postřehla jediný pohyb, sýkorky a vrabce poletující mezi krmítkem a pučícími větvemi břízy, na kterou s dětmi zavěsila lojové koule. Rozhodla se, že dnes nebude poslouchat ani písně anglických chlapeckých skupin, ani písně, které má zpívat se sborem v Ekeby. Dnes, zatímco bude běhání vyplavovat neklid z jejího těla, chce slyšet jaro a svůj vlastní tep.

Zamkla vstupní dveře. I když slyšela zapadnout západku, musela ještě zkusit kliku. U poštovní schránky spustila na mobilu stopky a rozhodla se, že překoná svůj osobní rekord. To si říkala pokaždé, když šla běhat, ať už vybíhala na trasu doma v Kungshamnu na jih od Uppsaly nebo po noční schůzce běžela do parku na stockholmském ostrově Djurgården. Dnes si to však pomyslela spíš ze zvyku, než že by toho opravdu chtěla dosáhnout.

První kroky byly jako vždy nejtěžší. Když přiběhla k lesíku, jehož okraj ležel sto metrů od domu, klouby měla rozehřáté a krev jí pumpovala do svalů život.

Myšlenky se jí zatoulaly k případu, ohledně kterého jí včera večer volal komisař Ingemar Granstam. V centru Uppsaly někdo během dvou dní brutálně znásilnil dvě studentky. K prvnímu útoku došlo večer na pálení čarodějnic u uppsalského zámku, k druhému za knihovnou Carolina Rediviva. Oba útoky se odehrály okolo půlnoci, obě dívky měly světlé vlasy a modré oči. Pachatel přepadl své oběti zezadu a během znásilnění se je pokusil škrtnit, z místa činu následně odjel na kole. Na první pohled nic pro SPP. Ale když našli na pódiu anatomického divadla v Gustavianu další světlou studentku, znásilněnou a uškrcenou, zavolali jejich skupině.

Když Granstam požádal Nathalii o pomoc, nejdřív váhala. Měla plné ruce práce s jednáním o svěření dětí do péče a s konfliktem s mámou Sonjou ohledně tátova pohřbu. Zítra má mít navíc velkou přednášku v univerzitní aule a v pátek přijede na návštěvu Estelle s dětmi. Nathalie

měla v plánu využít svůj volný týden tak, že bude trávit čas s Gabrielem a Teou a pořádně uklidí doma. Snad i dožene svůj stávající výzkum.

Granstam jí však předložil výzvu. A když se Nathalie dozvěděla, že se obětí číslo tři stala Hanna, dcera její přítelkyně Cecilie, souhlasila. Přece jen je přední severská expertka na sériové násilníky a nemohla by se Cecilii podívat do očí, kdyby s pátráním nepomohla.

Schůzka se sociálkou byla naplánovaná na půl deváté a v deset hodin měla na policejní stanici sraz profilovací skupina. Nathalie zrychlila. Když vybíhala do malého svahu, kde lesík končil a přecházel v obděláné pole, v nohou se jí začala tvořit kyselina mléčná.

Běžela po cestičce vinoucí se mezi polem a zálivem a sledovala svůj odraz ve vodě jasně jako zrcadlo. Zároveň s kroky se jí před očima zhmotňovala představa Hanny.

Mladá a krásná Hanna, stejně jiskřivě veselá jako dnešní jarní ráno. Když jí Granstam řekl, že ta uškrcená žena v Gustavianu je právě ona, něco se v Nathalii rozbilo.

Cecilie a Hanna. Vzhledem i chováním si byly podobné jako vejce vejci a měly k sobě blízký vztah, takový, jaký Nathalie doufala, že bude mít ona s Gabrielem a Teou, až budou dospívat. Nathalie se s Cecilíi seznámila ve sboru v Ekeby. Cecilie bydlela tři bloky od vily ve čtvrti Kåbo, kde po rozvodu s Nathalií zůstal žít Håkan, a na zkoušky sboru tak často jezdily spolu.

Poté co Cecilie obdržela tu příšernou zprávu, Nathalie se jí ze všech sil snažila být oporou. Mluvila s ní, naslouchala jí a zdržovala se konejšivých slov. Večer má přivést Cecilii večeri a přespat u ní. Cecilie totiž žila po rozvodu sama a Hanna byla její jediná dcera.

Hanna byla v dětství spíš jako chlapec, ale vyrostla z ní krásná mladá žena. Na zkouškách sboru je obvykle doprovázela na klavír a Nathalie ji v prvním semestru studia lékařství vyučovala. O loňských Vánocích Hanna hlídala Teu a Gabriela.



Nedokázala pochopit, že je Hanna pryč. Za víčky ji pálily slzy, nechala je stékat po tvářích a přidala do kroku.

Když přiběhla k zatáčce u Gustavssonovy stodoly, zavibroval jí v kapse mobil. Jako první ji napadlo, že se Gabriel nebo Tea vzbudili. Zatímco zápasila se zipem, zaslechla psí štěkot – tři krátká zaštěkání a potom ticho. Měla dojem, že štěkot přichází od jejího domu, zvedla zrak a přehlédla pole, les a vodu.

V dohledu ani živáček. V okolí žádní psi nežijí. Podivila se, jak se tam ten pes ocitl.

Nebo se snad přeslechla?

## 2

DŘÍVE

**P**osadí se. Stane se něco strašného. Jasně to cítí. Co ho to vzbudilo? Ten zvuk ještě pořád visí ve tmavém pokoji jako vibrace. Celý se třese. Šátrá prsty po posteli a kalhotách. Je suchý, to ho ale neuklidní.

Slyší jen srdce, které mu tluče v hrudi. Oknem proniká do pokoje modrobílé světlo. Sněhové vločky velké jako chomáče vaty se snášejí přímo dolů, jako by byly navlečené na niti. Začne drmolit říkanku, kterou ho máma vždycky uklidňuje. Novou stahovací roletu mu ještě nekoupila, letos nebude mít ani adventní svícen.

Odrdmolí říkanku ještě jednou. Spatří obrysy psacího stolu a hraček. Všechno vypadá jako obvykle, on má ale přesto stále strach.

To křičela máma? Obemkne rukama příkrývku, doufá, že si to jen představoval.

Pyžamo s Ole Zavřiočkou má celé propocené, na levém rukávu flek od čokoládového mléka. Vzpomene si, jak máma po večeri odešla a řekla mu, že musí být hodný chlapec a jít do postele. Když ji poslechne, možná dostane na Vánoce nové brusle.

Musí za mámou do ložnice, i když nesmí. Co když ji ale moc rozzlobí?

Když spustí nohy na studený plastový koberec, zaslechne mámu sténat. Na roztřesených nohou vejde do chodby. Rozsvítit se neodváží, vidí dostatečně. Za oknem leží sněhové závěje a odrážejí světlo lamp.

Jak se přibližuje k její ložnici, chodba je stále temnější. Tři kroky od dveří opět zaslechne mámino zaúpění. Zastaví se a přitiskne si ruce k uším. Její kvílení to utlumí, ale stejně ho pořád slyší.

Kousne se do rtu a přistoupí ke dveřím. Sáhne na kliku. Je úplně ledová.

„Mami, mami, haló?“

Hlas má slabý a tenounký. Máma dál sténá, jako by jí někdo ubližoval. Znovu zavolá, tentokrát hlasitěji. Žádná reakce. Pomalu stiskne kliku. Dveře jsou zamčené.

Nadechne se, aby zakřičel, ale vydá ze sebe jen vzlyk. Ten hrozný zvuk je stále hlasitější.

S pláčem v hrdle běží zpět do svého pokoje. Znovu a znovu drmolí svou říkanku.

Když si přetahuje přikrývku přes hlavu, dospěje k rozhodnutí. Jednoho dne ty dveře otevře.

### 3

Mobil připevněný na paži neodbytně vibroval a v Nathaliině nitru vzrůstal neklid, i když věděla, že to je přehnané. Strach, který cítila v dobách, kdy ji někdo sledoval, se jí čas od času zmocnil a její blokační techniky na něj nezabíraly.

Náhle si uvědomila, že zapomněla zkontrolovat, jestli jsou zamčené dveře na balkon. Vybavila si, jak Gabriel včera večer místo toho, aby šel do postele, vyběhl ven hrát fotbal. Musela pro něj jít a možná zapomněla zamknout.

Ne, vzchop se, nakázala si. Trhnutím rozepnula zip a podívala se na mobil. Volá jí máma Sonja. Určitě chce začít nový den dalším naléháním na Nathalii, aby šla na tátův pohřeb. To, co Victor spáchal, však bylo neodpuštělné a ona nehodlala uctít jeho památku svou přítomností na pohřbu. Hovor nepřijala.

Když vběhla do lesa, nohy jí kmitaly samy od sebe. Dům vypadal stejně jako při jejím odchodu a žádný pes nebyl v dohledu. Přesto nemohla setrást pocit, že ji někdo pozoruje.

Proběhla cílem, který představovala poštovní schránka, zastavila se na chodníčku vysypaném šterkem a vypnula stopky. Uvědomila si, že k dosažení osobního rekordu jí chyběla pouhá jedna vteřina, a hlasitě zaklela.

Celá zadýchaná čekala, až se její srdce uklidní a přestane tlouct, jako by jí chtělo udělat v hrudi díru. Rozhlédla se po vodě, pláních a okolním lese. Nic. Vylovila ze schránky *Nové uppsalské noviny* a všimla si, že všem titulkům vévodí bezvýsledný policejní hon na SÉRIOVÉHO NÁSILNÍKA V HISTORICKÉM CENTRU UPPSALY.

Pod fotografií odpovědného komisaře Vincenta Schytta byly fotografie tří studentek, které se už neodvažovaly vycházet večer o samotě ven. Úplně dole byl titulek o ženě, profesionální vojačce, která otevírá kurzy sebeobranu.

Když Nathalie odemkla dveře, znovu se jí vybavila Hanna. V duchu uslyšela Granstamův ustaraný hlas: „Tenhle pachatel nepřestane, dokud ho nechytíme.“

## 4

**M**arie přemýšlela, co si má večer obléct. Před chvílí jí napsal a navrhl, aby se potkali v osm hodin před obchodním centrem a šli se projít do některého studentského klubu. S úsměvem na rtech mu odpovíděla, že to zní skvěle. Ještě dvanáct hodin a setkají se. Na přípravu měla spoustu času.

Ranní slunce pronikalo barevnými okny dovnitř a jeho světlo si pohrávalo na lavicích a podlaze katedrály. Jaro bylo tady a Marie se cítila plná života. Možná si sednou na některou ze zahrádek. Ty teď vyrůstaly všude stejně rychle jako květiny, které obdivovala v Univerzitním parku, když jela na kole do katedrály.

Rozhodovala se mezi bílým tílkem a zeleným tričkem s věčkovým výstřihem. Už věděla, že si obleče nové černé džíny Diesel a koženou bundu, kterou jí táta daroval ke dvacetinám. Cítila příjemné napětí. Bude to její první skutečné rande. Ať dopadne, jak dopadne, stejně to byl v jejím plachém a osamělém životě pokrok.

Přistoupila k polici s knihami žalmů a začala je pečlivě rovnat do řady. Kostelní hodiny odbily osm úderů. Zvuk se odrazil od gotické klenby a zdí hlavní chrámové lodi, která je, jak se učila, stejně dlouhá, jako jsou věže katedrály vysoké. Ozvěna utichla. Ještě tři hodiny bude na brigádě, kterou si ve dnech, kdy se nemusela účastnit výuky teologie,

přílepkovala ke studentskému kapesnému. Potom sní oběd, který si přinesla, a jako každou středu půjde navštívit babičku v domově důchodců. Následně se bude několik hodin učit a pak se konečně bude moct připravit na večer.

Z pouhé myšlenky na to, že se ona, která se nikdy neodvažovala bavit se s kluky, zaregistrovala na seznamce, byla celá rozrušená a při práci se přímo vznášela. Všechny úkoly jí šly od ruky a v hlavě si přehrávala možné scénáře toho, jaký je, jak vypadá a jak zní jeho hlas. Působil vyspěleji než kluci, se kterými si dosud psala. I když byla na seznamce už půl roku, nyní měla poprvé natolik dobrý pocit, aby se odvážila jít na rande.

Na seznamce byl vyfocený z profilu, takže vlastně moc nevěděla, jak vypadá. Na vzhledu zachyceném na fotografiích jí však nikdy nezáleželo, hlavní bylo, co z člověka vyzařovalo. Ani nevěděla, kolik mu je let, ale odhadovala asi dvacet pět. Ještě studoval, vypadal zkušeně, ale mladivě. Když si napsali poprvé, prozradila mu, že za chvíli bude slavit dvacetiny, když se však zeptala na něj, odpověděl jí, že „v sobě nese každý lidský věk“. Nechtěla se znemožnit tím, že by se ho ptala znovu.

Sraz před obchodním centrem jí vyhovoval. Pokud by se navzdory jejímu očekávání ukázalo, že je podivný nebo nepříjemný, může se vymluvit na bolest hlavy a urychleně se rozloučit.

Nikomu o schůzce neřekla, dokonce ani tátovi. Zkázilo by to celé vzrušení. Kdyby se z toho navíc vyklubal propadák, bylo by to vážně trapné.

„Jdu se spolužákem do kavárny,“ řekla mu a slíbila, že bude opatrná. Táta si dělal starosti, protože pracovala v blízkosti zámku, knihovny Carolina Rediviva i Gustaviana.

Neměl však proč se bát. Marie byla přirozeně opatrná a v osm hodin bude venku stále ještě světlo.

Lehkým krokem přistoupila ke křtitelnici a odstranila žvýkačku přilepenou na jejím okraji. V kumbálu pro ukližečky vyhodila do koše

pytel s odpadky, které na obchůzce posbírala. Na toaletě si umyla ruce a prozkoumala se v zrcadle. Světlé vlasy a modré oči zdědila po mamě, tenké rty se zřetelnými konturami po tátovi. Její nos a obočí měly od každého trochu.

*Máma.* Nedokázala pochopit, že je pryč. Její smích a její měkká, ale pevná náruč. Vůně bavlny a jablek. Máma ji často ponoukala, aby byla odvážnější, aby si troufla mluvit s neznámými lidmi. Ale Mariina plachost a sebekritika k ní patřily stejně neodmyslitelně jako její kůže a srdce. Až po mámině smrti přistoupila Marie na návštěvu psychologa. Krůček po krůčku se vystavovala obtížným situacím, ať už to byla zdvořilostní konverzace s prodávacem v supermarketu nebo návštěva třídních večírků a mluvení na veřejnosti.

Během tohoto procesu se dokonce rozhodla, že vystuduje na farářku. Máma si to vždycky přála, i když se sama bránila s výjimkou povinného přijímání všemu, co mělo s náboženstvím něco společného. Ne proto, že by si nemyslela, že možná existuje něco, co by se dalo nazývat Bohem, nýbrž proto, že jí všechna náboženství připadala svázaná pravidly a rituály.

Po mamě se jí stýskalo tak moc, že začala číst její deníky. Potom se pustila do čtení bible a dva roky po pohřbu se rozhodla pro dráhu farářky. Byl to mámin sen, a když se jí Marie řídila, měla pocit, jako by v ní nějaká mámina část žila stále dál.

Vrátila se do chrámové lodi. U Linného hrobu stál jeden z rumunských žebráků, kteří před katedrálou víceméně žili, a pohupoval se s pohledem upřeným na strop. Přišla k němu a zeptala se ho, jestli mu může pomoci. Muž ukázal na své bezzubé dásně a poté na břicho.

*„Are you hungry?“*

Muž horlivě přikývl. Zнала ho velmi dobře, všimla si, že vypadá mnohem strhaněji než obvykle. Zaměstnanci sice neměli dovoleno dávat žebrákům před katedrálou pít ani jídlo, ale i tak mu z krabice



s jídlem, kterou měli v místnosti pro personál, přinesla sendvič a plastový kelímek s džusem.

Zeširoka se na ni usmál, otočil se a zamířil k východu. Když otevřel dveře, v jasném slunečním světle se proměnil v černou siluetu, která jí zůstala vypálená na sítnici.

Přistoupila k tabuli u oltáře, aby zkontrolovala čísla žalmů, ale vtom jí zavibroval mobil. Vzala ho do ruky a všimla si, že jí na seznamce přišla zpráva. Byla od *něj*. Srdce jí v hrudi poskočilo.

Ahoj, Marie! Doufám, že tě nebudím a že se máš fajn! Můžeme se potkat až o půl 10? Je mi to líto, ale musím ještě něco zařídit.

To je dost pozdě, pomyslela si. Ale teď už nemůže couvnout. A první přednášku má zítra až v jedenáct.

Jasně, v pohodě. Tak o půl desáté.

Spokojená se svou odpovědí se vrátila ke kontrolování čísel žalmů. Cítila se rozjařeně jako už dlouho ne.

## 5

Když se Nathalie ujistila, že dveře na balkon jsou zamčené, šla se podívat nahoru na Gabriela a Teu. Oba spali stejně hluboce, jako když odcházela. Zavrtěla nad svým přehnaným neklidem hlavou. Osprchovala se, namalovala a sešla po schodech do kuchyně připravit snídani. Práce rukama ji zabavila natolik, že na Hannu nemyslela, ale smutek a zoufalství ji tížily jako kámen.

Když bylo všechno připraveno, podívala se na hodiny na zdi. Za dvacet minut sedm. Ještě pořád stíhám, pomyslela si a šla si do ložnice vybrat, co si dnes vezme na sebe.

Zvolila světle modré džíny, černé tričko a sako značky Filippa K, které si koupila loni v zimě před schůzkou s jedním italským obchodníkem v baru Opera. Nakonec vklouzla do lodiček Louboutin s červenou vložkou a šla vzbudit Gabriela a Teu.

Gabriel vyskočil, sklouzl v pyžamu na podlahu a ihned si začal hrát s figurkami ze Star Wars.

„Obleč se,“ nakázala mu Nathalie.

Tea se pomalu posadila a sebrala z nočního stolku kulaté brýle. „Mami, nezapomněla jsi, že mám jít dnes do muzea?“

„Není to až příští týden?“

Tea zakryla rukou zívnutí a zavrtěla rázně hlavou.

„Mami, vždyť to psali ve školním informačním systému! Máme jít do Gustaviana, ty si to nepamatuješ?“

„Ano, ale myslela jsem si, že to je až příští týden,“ lhala Nathalie. O žádné školní exkurzi upřímně řečeno nevěděla, ale nestalo se poprvé, že ji minuly informace ze školy. Když vzala v úvahu, co se v Gustavianu odehrálo, předpokládala, že škola své plány změní, ale nechtěla Teu zklamat, takže o tom pomlčela.

„Běž se nasnídat, připravím ti svačinu,“ řekla a vyšla na chodbu. Zavolala na Gabriela, aby se oblékl, a připomněla sama sobě, že zuby nehty bojuje o to, aby si mohla ponechat právě tyto všední okamžiky.

Pouhá myšlenka na Håkana žádajícího výhradní péči o děti proto, že ona je „nezodpovědná, sobecká a moc pracuje“, stačila k tomu, aby po cestě zpět do kuchyně dupala víc než obvykle. Naštěstí měli v ledničce džus a balíček se třemi usmaženými palačinkami.

Když z patra zaslechla zvuky počítačové hry, zavolala na Gabriela znovu. Gabriel se nakonec do kuchyně přece jen přiloudal, a zatímco Nathalie plnila přání svých dětí, pokoušela se do sebe vpravit vejce, která si uvařila.

„V pátek přijede Estelle s vašimi bratrance a sestřenicemi,“ oznámila mezi sousty.

„Musíme jít do aquaparku,“ rozzářil se Gabriel.

„Raději do Biotopie,“ nesohlasila Tea a přitiskla si brýle na kořen nosu. „Půjdou dědečkovi na pohřeb?“

Její otázka Nathalii překvapila. Děti věděly pouze to, co se psalo v tisku, čili že Victor zahynul následkem pádu.

„Ne, vracejí se domů v neděli, a pohřeb je přece v pondělí,“ odpověděla Nathalie, smotala jednu palačinku a vložila ji do svačtinového boxu.

„Škoda,“ řekla Tea.

„Nikdy jsem nešel na pohřeb!“ vykřikl Gabriel.

„Ani na něj nepůjdete, máte přece školu,“ prohlásila Nathalie a posypala palačinky cukrem.

„Jak mohl dědeček vypadnout z okna?“

Nathalii se vybavila celá scéna a napadlo ji, jak je možné, že to Tea ví.

„Byla to nehoda,“ odpověděla a napila se čaje, aby přerušila výslech.

„Jsem hotový,“ oznámil Gabriel a zvedl se tak rychle, že převrhl sklenici mléka, ještě z poloviny plnou. „Hele! Ptáčkům se naše lojové koule moc líbí!“ zvolal a ukázal nadšeně na okno.

„Ano, to je skvělé, že?“ souhlasila Nathalie a přinesla tabletu Ritalinu. „Zlato, musíš si ještě vzít prášek.“

Gabriel odtrhl pohled od ptáčků a zabodl do ní vzdorovitý pohled svých kulatých modrých očí.

„Víš, že když si vezmeš prášek, tak jsi při tělocviku šikovnější.“

Půl vteřiny váhal, ale potom jí sebral prášek stejně rychle, jako ptáci za oknem útočili na lojovou kouli.

Na šterkovou cestu před domem vjelo modré auto. Nathalie ho překvapeně sledovala. Bydleli na opuštěné slepé ulici, jen zřídka kdy k nim někdo omylem odbočil.

Auto zastavilo u poštovní schránky. Byl to postarší saab.

„Kdo to je?“ zeptal se Gabriel.

„Netuším, to auto jsem nikdy neviděla.“

Motor utichl a řidič stáhl okýnko, ale v ostrém ranním světle Nathalie neviděla, kdo to je.

„Počkejte tady,“ nakázala dětem a vyšla ven.

Z auta vystoupil urostlý muž v loveckém oděvu.

Nathalie se s mobilem v ruce zastavila na půli cesty ke schránce.

„Dobrý den,“ pozdravil muž. „Promiňte, že jsem sem tak vpadl, ale ztratil se mi pes. Cvičil jsem s ním dole u zálivu aportování, a on mi najednou utekl. Nikdy dřív to neudělal, rozběhl se jako posedlý tímhle směrem.“

„Slyšela jsem štěkat nějakého psa. Bylo to asi před hodinou, když jsem šla běhat,“ řekla Nathalie.

„To by tomu odpovídalo,“ přikývl muž a udělal tři kroky k poštovní schránce. „Je to černý labrador, jmenuje se Jack.“

Popsala mu štěkot, který zaslechla. Muž se tvářil ustaraně.

„Zavolejte mi, jestli něco uvidíte nebo uslyšíte,“ poprosil ji a předal jí vizitku se jménem a číslem. „Kdybyste ho náhodou zahlédla. Jackovi je pouhých osm měsíců a s výcvikem v terénu teprve začal.“

„Samozřejmě, spolehněte se.“

Muž jí poděkoval, otočil před domem auto a odjel. Nathalie si všimla, že se děti dívají z okna kuchyně, a pospíšila si dovnitř. „Dnes pro vás přijede babička, nezapomněli jste, že ne?“ připomněla, když dětem vysvětlila, co muž chtěl.

„Jasan, a budeme u ní spát,“ přikývl Gabriel.

„Přesně tak. Já pojedu navštívit Cecilii a vyzvednu vás zítra po škole.“

„V kolik hodin?“ zajímala se Tea a začala sklízet ze stolu.

„O půl páté.“

„Tilde nás vyzvedává dřív,“ prohodil Gabriel s čelem přitisknutým k oknu.

Nathalie se zarazila uprostřed kuchyně s talíři v křečovitém sevření.

„Kdo?“

„Tilde, tátova nová holka,“ otočil se Gabriel. Tea na něj úzkostně pohlédla.

„Nová holka,“ zopakovala Nathalie a cítila, jak jí talíře ztěžkly v rukou. „Jak dlouho se s ní vidá?“

„Pár týdnů, je fakt hustá,“ vykřikl Gabriel a odběhl na chodbu.

Tea se na Nathalii účastně dívala.

„A ona vás vyzvedává ze školy?“

„Vyzvedla nás jen jednou, mami.“

„Je hodná?“

„Je suprová.“

Nathalii vířily v mozku tisíce otázek. Proč se to dozvídá teď, ani ne dvě hodiny před závěrečnou schůzkou se sociálkou?

„Fajn, o tom si promluvíme později,“ prohlásila a pustila se do úklidu kuchyně. Jméno Tilde jí přitom zvonilo v uších.

## 6

Za deset minut osm zastavila Nathalie své červené Volvo V70 před školou Bergaskolan ve čtvrti Kåbo. Pupeny lip stojících podél silnice zářily proti stále modřejšímu nebi, jako by každým okamžikem měly puknout a odhalit list či květ. Nathalie se obrátila k Teji a Gabrielovi.

„Tak ahoj, milácci moji. Jste nejlepší, nezapomínejte na to!“

„See you,“ řekl Gabriel a otevřel dveře.

„To ty taky, mami,“ usmála se Tea.

„Zavolám vám večer. A nezlujte babičku,“ dodala Nathalie, ale slyšela ji jen Tea. Gabriel už běžel po školním dvoře a táhl za sebou po asfaltu popruhy aktovky.

„Já nezlobím nikdy,“ konstatovala Tea a vystoupila z auta.

Až je to občas na škodu, pomyslela si Nathalie. Její dcera si upravila cop a přidala se k proudu dětí a rodičů mířících ke vchodu jako železná hoblina k magnetu.

Nathalii se v hlavě rozezněla píseň od skupiny ABBA: *Slipping through my fingers*. Pocítila osten smutku. Už teď své děti vídá tak málo. Ať jde Håkan do háje.

Zkontrolovala zpětné zrcátko a prohrábla si rukou vlasy, většího objemu tím však nedosáhla. Nastartovala a vyrazila ke kanceláři Úřadu sociálních věcí.

Úřednice sociálky přivedla Nathalii a právničku Mariettu Brandtovou do klaustrofobní sklepní místnosti, kde jim jaro připadalo jako vzdálená fata morgána. Muž a žena z Úřadu sociálních věcí, kteří měli jejich případ na starosti, seděli na jedné straně dlouhého stolu, Håkan a jeho advokát Nicholas Schultz na straně druhé. Atmosféra byla stísněná a vzduch tak zatuchlý, že to působilo dojmem, jako by tam seděli už celý den.

Håkan měl na sobě bezvadný šedý oblek, bílou košili a jeho černý kufřík ležel pánovitě otevřený na stole. Nathalie si zapnula horní knoflík saka a narovнала se.

Oba advokáti zapnuli své počítače a otevřeli protokoly. Vypadali jako dva válečníci před bitvou.

„Zahajuji tedy závěrečné sezení,“ oznámila žena.

Nathalie upřeně zírala na Håkana, zatímco okolo nich létaly formality s monotónností odpovídající mrtvolné atmosféře v místnosti. Håkan vypadal jako obvykle: strohý, nudný, s chladným pohledem modrých očí zpoza zlatých obrouček brýlí.

„Sešli jsme se dnes, abychom vyslechli vaše závěrečné komentáře k této záležitosti,“ řekl muž ze sociálky. „V pátek vyhlásí soud rozsudek.“

První byla řada na Nathalii. Hlasem pevnějším než na předchozích sezeních zopakovala svůj požadavek na sdílenou péči. Měla na jazyku, že Håkan tento proces zahájil proto, aby ji potrestal, ale Mariette jí v tom letmým pohledem zabránila. Nathalie svou řeč tedy zakončila tak, že se obrátila k Håkanovi, i když jí to bylo proti mysli.

„Nemůžeme zakopat válečnou sekeru a prostě se dohodnout? Víím, že v hloubi duše taky chceš, aby Tea a Gabriel byli každý druhý týden střídavě u mě a u tebe.“

Håkann zavrtěl hlavou a zabubnoval štíhlými prsty na kufřík. Potom spustil klasickou tirádu o tom, jak je Nathalie nespolehlivá a egoistická. Nerozzlobilo ji to, spíš se za jeho chování styděla.



„Navíc,“ dodal Håkan a Nathalie podle vrásek na jeho tváři poznala, že jí hodlá zasadit rozhodující úder, „jsem se doslechl, že máš ve Stockholmu byt, kam jezdíš přespávat, a očividně se tam jako na běžícím pásu setkáváš s různými muži...“

Nicholas Håkanovi něco pošeptal a vzápětí požádal, aby soud toto vyjádření nebral v úvahu. Nathalie zavrtěla hlavou a vzpomněla si, jak měla dojem, že před svým bytem na ulici Artillerigatan vidí Håkana v autě, s Teou a Gabrielem na zadních sedadlech. Tehdy se k tomu přiznat odmítl, Nathalie ale nyní pochopila, že se nemýlila.

Rozešli se beze slova. Håkan a Nicholas s kufříky v rukou spěšně odešli.

„Teď musíte přečkat už jen další dva dny,“ utěšovala ji Mariette.

Nathalie jí poděkovala. Na odchodu ucítila závan Håkanovy vody po holení a udělalo se jí špatně.

Když vyšla po schodech nahoru, zhluboka se nadechla čerstvého jarního vzduchu. Ramena jí o několik centimetrů poklesla. Konečně to má za sebou. Je nemyslitelné, že by soud dospěl k jinému závěru než sdílená péče. Potom bude Håkan muset jít do sebe. Nikdy by si nedokázala představit, že dokáže být tak směšný a zlý.

Rozezvonil se jí mobil.

„Ahoj, to jsem já,“ pozdravila ji Cecilie hlubokým hlasem. „Chtěla jsem ti jenom říct, že ke mně jede Mats. Zůstane tu do zítřka... zrušíme to, jestli nevádí...“

„Jasně, že ne, v pohodě.“

„Víc ti teď říct nezvládnou, ale... může... to...“

Její slova se rozpila jako tiskařská čern v dešti.

„Jsem ráda, že Mats přijede,“ pravila Nathalie. „Měli byste se snažit být si vzájemně co největší oporou.“

Cecilie a Mats se po rozvodu moc nestýkali, ale z kdysi šťastné tříčlenné rodiny teď zbývali už jen oni dva.

Cecilie vzlykla, jako by už ani nebyla schopná pláče.

„Pořád na tebe myslím,“ řekla Nathalie. „Stavím se u tebe dnes a povídáme si.“

„Díky,“ vydechla Cecilie téměř neslyšně.

„Můžeš mi kdykoliv zavolat, vždyť víš,“ dodala Nathalie.

Vydala se k autu a zavolala mámě.

„No, už bylo na čase!“ vyhrkla máma. „Proč mi to nikdy nezvedneš?“

Nathalie si ze zvyku všimla, že máma mluví, jako by byla střízlivá. Je pravda, že bylo brzy ráno, to ale v posledních letech neznamenalo vůbec nic. Po jednom dni na jednotce intenzivní péče se však Sonja probírala a slíbila, že s alkoholem skončí úplně. Nathalie jí sehnala kontakt na kolegu z ambulance pro alkoholové závislosti a máma měla vstoupit k Anonymním alkoholikům – „jakmile na to bude mít čas“.

„Samozřejmě, že ten spor vyhraješ,“ prohlásila Sonja, když Nathalie schůzku popsala. „Právě pracuju na Victorově parte. Napíšu tam pod své jméno jména tebe, Estelle a dětí.“

„Nejsem si jistá, jestli to chci,“ namítla Nathalie.

„Vypadá to zvláště, když tam je jen moje jméno,“ trvala na svém Sonja. „Lidé vědí, že Victor měl rodinu, několikrát se o tom zmínil, když řídil firmu a když vedl kampaň za rovnoprávnost.“

Nathalie si vybavila Victorův pád na asfalt, scénu jeho okamžité smrti, která jí ani zdaleka nezpůsobila takovou bolest jako pravda o tom, jaký její otec byl.

„Jestli stále trváte na tom, že na pohřeb nepůjdete, tak tohle je to nejmenší, co můžete udělat.“

„Probereme to večer. Zatím to parte neposílej, chci ho nejdřív vidět. Mimochodem, nepotřebuju, abys dnes hlídala děti, u Cecilie bude Mats.“

„To mi nemůžeš udělat! Těšila jsem se, že budu mít děti pro sebe. Několik hodin se na ně už chystám, navařila jsem, převlékla peřiny a všechno! Vyzvednu je, jak jsme se dohodly.“

Nathalie nic nenamítala, jednak proto, že Gabriel byl na změny plánů citlivý, jednak proto, že děti byly nejlepší pojistka proti tomu, aby máma začala zase pít.

„Dobře, tak to uděláme takhle,“ rozloučila se.

Vyšla ze shluku domů na parkoviště a oslnilo ji slunce. Nezastavila se, jen si nasadila sluneční brýle. V okamžiku, kdy se svět zbarvil o několik odstínů do žluta, je spatřila.

Za Håkanovým stříbrným BMW se na sebe usmívali Håkan a mladá žena. Nathalie se zarazila v půli kroku a dívala se, jak se Håkan zasmál a políbil ženu na rty.

To musí být ona. Tilde. „Tátova nová holka“, která děti vyzvedává brzo ze školy, je „suprová“ a „hustá“.

*Proboha, kolik jí je? Dvacet pět?*

Do bronzova opálená pleť, hnědé oči a odbarvené vlasy splývající na límeček černého kabátu. Široce se usmála a řekla něco, co Nathalie nezaslechla; vypadala trochu jako Shakira.

Zaváhala. Měla by jí jít pozdravit? Jak se Håkan opovažuje dávat si s ní tady schůzku, když se před chvílí pohoršoval nad tím, že se ona stýká s jinými muži?

*Co když jí děti začnou mít raději než mě?*

Håkan a Tilde nasedli do auta. Nathalie měla pocit, že si jí Håkan všiml, ale nedal to najevo. Když nastartoval BMW, Nathalie vykročila opět ke svému volvu, jako by nic neviděla.

Cítila se osaměle a zmateně. Seděla bez hnutí, dokud jí nezmizeli z dohledu.

Bylo 8.58. Do schůzky se SPP zbývala ještě hodina. Co bude dělat? Pojede do práce připravit si zítřejší přednášku? Ne, na to nemá energii. Poté co obdržela zprávu o Hanně, své zítřejší přednášky už stokrát litovala. Přednášet o kontrole impulzivního chování u násilníků je poslední, po čem teď touží.

Vtom ji napadlo zavolat Johanu Axbergovi. Vytáhla mobil. Chtěla slyšet jeho hlas, slyšet ho, jak volí těch svých několik málo, avšak správných slov.

Ne, za chvíli se mají potkat. Kdyby mu teď zavolala, působilo by to směšně a zoufale. Prázdnota v ní rostla. Bezmyšlenkovitě otevřela stránky seznamky, kde hledala muže na jednu noc. Prohlédla si několik profilů a přečetla si zprávu od sedmadvacetiletého studenta architektury, který se ptal, jestli by se nechtěla dnes večer vidět – „bez závazků, ale s vášní“. Zprávu jí poslal před chvílí a byl online. Odpověděla:

Ráda. Potkáme se v baru Riche ve 20.00? Mám poblíž byt. Nic neslibuju. N.

V týdnech, kdy u sebe měla děti, se s muži obvykle nepotkávala, ale dnes večer měla být sama a ta představa ji děsila. Odložila mobil a vyjela z parkoviště, i když nevěděla, kam má namířeno.

*Tilde.* Jak se jen Håkanovi podařilo ji ulovit? Flirtovat neuměl, neměl ani žádný šarm.

Ona sama se dala dohromady s Håkanem v období, kdy toužila především po bezpečí. Håkan se vybraně oblékal a vyzářoval z něho klid a Nathalie přesně tohle po Adamově smrti potřebovala.

Co na něm ale viděla Tilde? Obleky šité na míru, jeho BMW a nóbl večírky v kanceláři? Nathalie se nad svým sarkasmem pousmála, věděla, že je k němu nespravedlivá.

Když zastavila u náměstí Vaksala na červenou, mrkla do zpětného zrcátka. Vlasy měla stejně unavené a pocuchané jako duši. Vzpomněla si, jak jí Jossan nabízela, aby se u ní v salonu „kdykoliv“ stavila na střih zdarma.

Ano, proč ne? pomyslela si Nathalie, a jakmile naskočila zelená, šlápla na plyn a vytočila Jossanino číslo. S Josefínou byly kamarádky ze střední. Navzdory tomu, že si zvolily odlišné životní dráhy (během

těch dvanácti let, kdy se z Nathalie stávala psychiatricka, Jossan porodila pět dětí, s nimiž byla na mateřské) a nyní se setkávaly jen ve sboru, měly vždy pocit, jako by byly na stejné vlně.

„Můžeš přijít hned, zrovna tady uklízím. První zákaznici mám až v deset,“ řekla Jossan.

O několik minut později už seděla Nathalie v křesle kadeřnictví na ulici Dragarbrunnsgatan. Chvilí si povídaly o Hanně. Jossan před chvílí volala Cecilii, Mats už nejspíš dorazil.

„To je fajn,“ prohodila Nathalie. „Cissi se s ním sice nechtěla setkat, ale myslím si, že by jí teď mohl být oporou.“

„Ano,“ přikývla Jossan. „A až odjede, zajedeme tam zase my. Tak jak to chceš ostříhat?“

„Mladistvěji. Začínám vypadat jako stará tetka. Máš volnou ruku.“

Jossan náhle jako by vmžiku zapoměla na veškerý žal a na tváří se jí objevil nadšený výraz, stejný jako ve chvílích, kdy zpívala nejvyšší polohy v duchovních písních. Zbožňovala je, i když sama nebyla věřící, ani co by se za nehet vešlo.

„Vím přesně, co s tebou udělám,“ prohlásila a rozčuchala Nathalii vlasy, ze kterých se tak stalo ještě rozčepýřenější vrabčí hnízdo. Nathalie své absolutní odevzdanosti na vteřinu zalitovala, couvnout už však nemohla.

Střih se povedl. O dvacet minut a dvanáct konverzačních témat později měla mikádo, které jí z poloviny zakrývalo uši, a Jossan jí vlnité vlasy i vyfénovala, takže byly hladší a rovnější. Nathalie se cítila o několik let mladší. Objala Jossan.

„Brzo se ti zase ozvu,“ rozloučila se a podržela dveře Jossanině první zákaznici.

„Zavolej mi hned, jak budeš vědět víc,“ zavolala za ní Jossan.

Nathalie jí zamávala a podívala se na hodinky. Do schůzky na poli-cejní stanici zbývalo čtvrt hodiny.

## 7

Když Johan Axberg spatřil dvě věže katedrály tyčící se nad plání obklopující Uppsalu, v hloubi duše cítil, že se rozhodl dobře. Pokusit se pomoci lapit jednoho z nejhroších sériových násilníků v historii Švédska byla jeho povinnost.

V rádiu zpíval Bob Dylan: „*How does it feel to be on your own, to be unknown, like a Rolling Stone?*“

Měl z toho dobrý pocit. Když vzal v úvahu, že je bez Karolíny a Alfreda, tak až děsivě dobrý. Soužití v jejich bytě na ulici Bankgatan bylo stále šzíravější. Celé noci nespali, Alfreda trápila kolika, a kdykoli ho zkusili dát do školky, chytil nějakou infekci. A když mu Karolína včera v noci oznámila, že podala nabídku na koupi vily ve čtvrti Haga, rozhodnutí odjet na pracovní cestu bylo nasnadě. Samozřejmě, že tvrdil, že by si dokázal představit bydlení v domě, samozřejmě, že šel s Karolínou poslušně do banky, kde obdržel příslib půjčky, samozřejmě, že souhlasně bručel, když mu ukazovala prospekty a básnila o tom, že ten dům je jako sen. Teď, když všechno nabylo konkrétnějších obrysů, váhal. Život v domě ho nikdy nelákal a Karolínino naléhání na to, aby vybudovali „skutečnou rodinu“, mu šlo na nervy.

Nejhroší na tom všem ale bylo, že dnes ráno zjistil, že Karolína přestala v polovině měsíce brát antikoncepci. Možná dokonce už čeká Al-

fredova sourozence, který naplní její sen o tradiční rodině ve dvoupatrové vile s „velkou zahradou, garáží pro dvě auta a školou a obchodem s potravinami poblíž“. Byl tím vším tak zaskočený a zklamaný, že ji dokonce ani nevzbudil, aby se s ním rozloučil.

Může Karolíně věřit? Nikdy nezapomene, jak čekala celé dva měsíce, než mu řekla, že je Alfredův otec.

Předjel kamion naložený dřevem a zaposlouchal se do Dylanova disharmonického sóla na foukací harmoniku. Ze začátku jel rychle, aby stihl včas přijet na schůzku – teď jel rychle, protože se mu to líbilo. Byl na cestě.

Další pohled na věž katedrály jasně se rýsující proti světle modrému nebi. Na kopci vlevo se tyčil uppsalský zámek.

Někde tam tě najdeme, pomyslel si Johan a vybavil si fotografie uškrkných studentek, které mu Granstam poslal e-mailem. Hlavně aby neseděli pořád jen na poradách, kde budou *ad absurdum* zvažovat všechny možné teorie. Johan byl praktický policista, nejlépe mu bylo v terénu. V průběhu všech těch vyšetřování, která za svůj život vedl, se naučil, že se až překvapivě často vyplácí nejdřív jednat a přemýšlet až potom.

Včera si na Google Maps nastudoval oblast mezi zámkem, knihovnou Carolina Rediviva a Gustavianem. Moc velké to tam není a výběr místa činu o pachateli vždy něco vypovídá. Johan viděl případ optimisticky a doufal, hlavně kvůli Alfredovi, že o víkendu bude už zase doma.

Když přijel k místu dvacet kilometrů severně od města Gävle, kde jeho rodiče zahynuli při autohavárii, zastavil. Několik minut upřeně zíral na asfalt na místo, kde, jak věděl, ke srážce došlo, a kouřil cigaretu. Vzpomínal na to, jak zrovna seděl v kuchyni u babičky a dědečka na ostrově Fröson a jedl rebarborový kompot, když zazvonil telefon. Jak dědeček zbledl, jak těkal pohledem a rukou si mechanicky prohrabával bílé vlasy. Srážku zavinil opilý řidič, navíc v kradeném voze, který odvezl poté, co ho kvůli nedostatku míst předčasně propustili z proti-

alkoholní léčby. Když Johan později našel v babiččině skříni novinový výstřížek o nehodě, rozhodl se, že se stane policistou.

Johan se blížil k Uppsale a vedle katedrály a zámku se postupně objevovaly další budovy. Jednou tu už byl, ale to bylo před šestnácti lety, když šel svému příteli Erikovi na promoci na lékařské fakultě. Předpokládal, že město bude dnes až na historické budovy vypadat úplně jinak. Pachatel se ale zřejmě pohyboval právě v této oblasti, obhlídka terénu tak snad půjde rychle. Skupina profilování pachatelů v tomhle městě také nebyla na domácí půdě, s výjimkou Nathalie Svenssonové.

Těšil se, až ji zase uvidí. Měla v zásobě pohotové odpovědi a do jejich rozhovorů vnášela myšlenky, které Johan zřídka kdy stihl formulovat.

Zaparkoval před policejní stanicí a zavolal babičce Rosine. Konečně je po několika dnech, které strávila se zápallem plic na chodbě östersundske nemocnice, zase ve svém pokoji v domě s pečovatelskou službou. Teď se ale dívá na *Hru o trůny* a nemá čas se s ním vybavovat. Johan se s ní s úsměvem rozloučil.

Když otevíral dveře auta, spatřil po parkovišti kráčet Nathalii Svenssonovou.



## 8

Nathalie si všimla Johana, který zrovna vystupoval z volva stejného, jako měla ona sama, jen černého. Plynulým pohybem se protáhl a zvedl ruku na pozdrav. Nathalie si prohrábla vlasy, najednou měla pocit, že jsou příliš krátké, a sundala si sluneční brýle.

Upřeně si pohlédli do očí a potřásli si rukama. Nathalie z jeho zelených očí a kouzelných dolíčků celá znervózněla.

„Hezký účes,“ řekl Johan.

Zazubila se a ihned si uvědomila, že se usmívá moc široce.

„Taky bych se měl ostríhat, co myslíš?“ zachránil ji a prohrábl si rukou kštici.

„To už bys teď před poradou nestihl,“ zasmála se. „Půjdeme dovnitř?“

Vy kročili k zasklenému vchodu budovy ve tvaru písmene L, kde sídlila policie, soudní úřad a vězení. Na křižovatce za nimi hučela klidným dopoledním tempem doprava.

„Jaká byla cesta?“ zeptala se Nathalie.

„Fajn, rád řídím,“ odpověděl Johan.

„Byl jsi tu už někdy?“

„Ne. Ten dům vypadá nově.“

„To jo. Postavili ho před deseti lety, 2004.“

Datem si byla jistá. Toho roku zemřel Adam.

„Takže ty jsi teď stálou členkou skupiny?“ otázal se Johan, když se před nimi rozestoupily skleněné dveře a sluneční světlo nahradilo přímým interiéru budovy.

„Ano, ale pořád mám svůj úvazek v nemocnici. Uvidím, jak to budu stíhat. A ty?“

„Nejspíš s vámi budu jen u tohoto případu. Mimochodem, jak se daří tvé sestře?“

„Vzhledem k okolnostem celkem dobře. V pátek přijede i s dětmi na návštěvu. Jak se má Erik?“

„Nic nového. Je na nemocenské a špatně zvládá samotu. Prý se chtěl setkat s Estelle, ona ale nechce.“

„Je zklamaná, že se s ní tak náhle rozešel. A po tom, co se stalo, chce být určitě jen sama s dětmi.“

„Hm,“ zabručel Johan, protože nevěděl, co na to říct. To, že jeho nejlepší přítel a Nathaliina mladší sestra spolu prožili tajný románek, jenž hrál ústřední roli v honu na zločince, kterého tisk překřtil na „dominového vraha“, mu přišlo nepříjemné, ale zároveň částečně komické.

Vstoupili do atria moderně zařízeného v bílé barvě, kde jediný barevný nábytek představovaly sedací soupravy s oranžovými koberci a nízkými stoličkami a půl tuctu abstraktních obrazů. Kavárna, knihovna a recepce uprostřed atria se v proudu slunečního světla třpytily jako kostka cukru. Postávalo tam asi dvacet lidí s pořadovými lístky v rukou a v jednom rohu seděli pracovníci TV4 spolu s dvěma mladíky, kteří měli vedle sebe položené velké kamery.

Johan se obrátil k Nathalii a tlumeným hlasem poznamenal: „Tisk. Naštěstí nás nepoznávají, jak se zdá. Mimochodem, Granstam mi prozradil, že Victor Nilsson byl tvůj táta.“

Chápala, jak to Johan myslí, ale jeho neohrabaný oslí můstek ji stejně podráždil.

„Takže určitě chápeš, proč o něm nechci mluvit,“ odsekla a vykročila k recepci.

Ukázali mladé dívce na recepci své průkazy a dostali identifikační karty s logem Státní policie a policie Uppsala.

„Výtahem do sedmého podlaží, první chodba vpravo. Vaši kolegové už jsou na místě,“ informovala je recepční.

Během cesty výtahem mlčeli. Stáli obrácení zády k zrcadlu a upírali pohledy na číslovky nad dveřmi. Johan své poznámky litoval, i když byl toho názoru, že Nathaliina reakce byla přehnaná.

Nathalii její nabroušená odpověď mrzela, ale nechtěla se snažit situaci napravit a vypadat jako slaboch. Výtah cinkl a oba vystoupili.

## 9

Komisař Ingemar Granstam se pohupoval s rukama složenýma za zády a prohlížel si portrét nějakého starého policejního náčelníka. Jeho rozložitá postava, kvůli níž se Granstamovi bezpochyby začalo přezdívat Mrož, vyplňovala polovinu chodby a jeho mohutný knír vrhal v ostrém světle bodových světel na koženou vestu svého majitele stíny. Když spatřil Nathalii a Johana, rozzářil se.

„Tak tady jste, výborně! Můžeme tedy začít.“

„Nejdeme přece pozdě?“ podivil se Johan a podal mu ruku.

„V žádném případě, to my jsme přijeli brzo. Komisař Schytt je už připraven nás představit.“

Granstam stiskl Nathalii ruku. Měla pocit, jako by se její dlaň v jeho železném, ale přesto přátelském sevření významně zmenšila. Vstoupili do nevelké konferenční místnosti, v níž bylo okolo moderního oválného stolu s termoskou s kávou a několika lahvemi minerální vody rozestavěno půl tuctu židlí. Nalevo visela bílá plastová tabule a přímo před nimi nabízela prosklená stěna velkolepý výhled. Před vchodem, pouhých několik metrů pod jejich chodidly, pohlávalo na stožárech pět vlajek. Auta na dvoupruhovém kruhovém objezdu vypadala jako malinkatá autíčka na hraní a v nedaleké řece a na střechách domů se třpytilo slunce.

Soudní lékařka Angelica Hübinettová a inspektor Tim Walter vstali a pozdravili je. Angelica byla jako obvykle od hlavy až k patě oblečená v černém; sako, kalhoty s puky a lakýrky. Nathalie se zamyslela, zda tím Angelica chce dát najevo, že je schopná a seriózní, nebo jen trpí nedostatkem fantazie.

„Vítejte v Uppsale,“ zazubil se Tim se svou mladistvou drzostí a posunul si baseballovou čepici z čela. Na stole před sebou měl jako vždy položený notebook a smartphone. Zadíval se na Nathalii, upravil si kapuci modré mikiny značky Nike a dodal: „Čtvrtém největším městě ve Švédsku se 143 500 obyvateli. V celém okrese jich žije 207 219. Od roku 1164 je Uppsala sídlem arcibiskupa a náboženským centrem Švédska. Univerzita zde byla založena roku 1477 a je nejstarší v celé Skandinávii.“

„To stačí, Time,“ povzdechl si Granstam a ztěžka dosedl na židli, která pod jeho vahou znepokojivě zapraskala.

„Time, vždyť víš, že jsem v Uppsale vyrostla, vystudovala a žiju tady,“ usmála se Nathalie a usadila se mezi Johana a Granstama. Tim se v rozpacích obrátil ke svému počítači.

„Začneme?“ navrhl Angelica.

„Komisař Schytt tady bude za minutku, musel ještě někomu zavolat,“ vysvětlil Granstam. Se zamýšleným výrazem se rozhlédl po čtveřici policistů, zastrčil palce do předních kapes vesty a svým zpěvným nářečím řekl: „Jsem vám vděčný, že jste přijeli. Rozhodl jsem se pracovat v malé skupině, protože nám to ulehčí práci. V Sundsvallu jsme odvedli dobrou práci, ale to už teď prosím hod'te za hlavu. Tenhle případ, jak jste možná pochopili z dodaných podkladů, od nás bude vyžadovat stoprocentní nasazení. Sériovní násilníci se chytají vždy obtížně, o tom já něco vím, obzvláště potom, co jsem profiloval Niklase Lindgrena v Umeå. Profil na něj seděl vcelku slušně, ale stejně trvalo více než pět let, než ho chytili. V tomto případě ale vraždy vykazují určitý

rituální prvek, díky čemuž snad pachatele najdeme rychleji. Všechno svědčí pro to, že se pokusí udeřit znovu, nejspíš už dnes v noci.“

„Přesně tak,“ ozval se jasný hlas od dveří. Všichni se otočili. Muž ve lněném obleku barvy námořnické modři s červenobílým kapesníkem v náprsní kapse souhlasně přikývl. „Vítejte v Uppsale. Jsem komisař Vincent Schytt a povedu tohle vyšetřování.“

Nathalie ho znala z novin, ale osobně na ni působil příjemněji. Po krátkém představovacím kolečku následovala řada praktických detailů a do-lévání kávy. Vincent Schytt se nepodobal žádným policistům, na které Nathalie dosud narazila. Byl přátelský a mírný způsobem hraničícím až s ženskostí, ale díky blízko posazeným očím, dlouhému úzkému nosu a zrzavým vlasům připomínal lišku. Jeho oblek vypadal, jako by si ho objednal v Håkanově advokátní kanceláři, až na to, že Schyttova na míru šitá elegance byla světlejší a barevnější. Když se naklonil, aby Nathaliu podal minerální vodu, všimla si, že má na klopi saka špendlík ve tvaru Braniborské brány.

„Poskytneme vám vše, oč jen požádáte,“ pokračoval Schytt. „Na pří-padu teď pracuje šest mých lidí, čekají ve vedlejší místnosti a brzy se s nimi setkáte. Je však důležité, aby všechny informace chodily přese mě, jinak vznikne zmatek. Dostali jste kompletní materiály a já vás budu ihned informovat o všem důležitém.“

Johan zvedl ruku. „Máme ale snad přístup ke všem materiálům?“

„Tak náš slavný sundsvallský komisař se už nemůže dočkat?“ ušklíbl se Schytt. Když na něj Johan dál upíral tázavý pohled, rychle dodal: „Ano, musím se přiznat, že jsem přemýšlel, proč vás přizvali. V našem městě máme přece taky schopné policisty, ale podle Granstama jste jedinečný, jste muž, který dotáhne případ do konce, ať se ocitne v sebe-slepější uličce.“

„Jak jsem říkal, Johan je jeden z policistů, kteří vyřešili nejvíc vražd v zemi, z nich dvě sexuálně motivované,“ vysvětlil Granstam.

Johan se napil vody a zahleděl se z okna ven. Bude to těžší, než čekal.

„Já myslím, že to ty jsi švédský přeborník v počtu vyřešených vražd,“ podivil se Tim a vzhledl ke Granstamovi. „Vždyť se ti nepodařilo lapit jen toho sériového vraha s přezdívkou Chameleon.“

Granstamův pohled ztvrdl.

„Jo, ale to teď rozebírat nebudeme,“ sykl.

„No jo, máte přístup ke kompletnímu materiálu, jakmile ho naše tajemnice vloží do systému,“ pronesl Schytt a založil si paže na prsou. Rukávy saka se mu vyhrnuly, sluneční paprsky dopadly na zlaté hodinky a odrazily na stůl světelné prasátko.

„Nemáte se čeho bát,“ dodal. „Ulrika Severinová je nejlepší tajemnice, s jakou jsem kdy pracoval.“

Johan pohlédl na Granstama, ten si přejel rukou po pleši a přikývl.

„Pojďte za mnou, začneme,“ mávl na ně Schytt a opustil místnost stejně nehlučně, jako do ní vstoupil.

## 10

Schytt odvedl Skupinu profilování pachatelů do vedlejší konferenční místnosti. Byla dvakrát větší než místnost vedle a výhled na město z ní byl ještě fantastičtější. Vybavení bylo stejné, ale zdejší bílou tabuli pokrývaly poznámky a fotografie míst činu.

Nathaliin pohled se zastavil na Hanně. Její fotografie, pořízená relativně nedávno, byla připevněná uprostřed tabule. Hanna s vážným výrazem ve tváři stojí před červenou cihlovou zdí. Krásná blondýnka, ale bez úsměvu, kterým měla ve zvyku rozdávat radost. Nathalie měla dojem, že se na ni Hanna vyzývavě dívá. Jako by chtěla říct: *Chyt' toho hajzla, a udělej to rychle.*

Okolo stolu sedělo šest policistů – dvě ženy a čtyři muži. Na rozdíl od komisaře Vincenta Schytta vypadali jako vyšetřovatelé ze švédského kriminálního seriálu, protože v týmu byl každý docela jiný. Tajemnice Ulrika Severinová, asi třicetiletá tmavá kráska s třešňově rudými rty a hlubokým výstrihem, si během představování zapsala členy SPP do svého počítače.

Nathalie si všimla, jak se Ulrika na Johana usmála, ale potěšilo ji, že Johanovi to bylo očividně jedno.

„Je sedm minut po desáté. Zahajujeme první poradou se Skupinou profilování pachatelů ze státní kriminálky,“ pronesl Schytt. „Máme tři oběti, samé univerzitní studentky.“



Ukázal na fotografie dívek. Všechny byly světlovlásé, modrooké a velmi hezké. „Ve všech případech je pachatel okolo půlnoci přepadl zezadu, znásilnil a pokusil se je uskrtit. V posledním případě,“ ukázal na Hannu Erikssonovou, „se mu to bohužel podařilo.“

„Domníváte se, že chtěl zabít i první dvě oběti?“ zeptala se Nathalie.

„Ne, ale když vezmeme v úvahu stupňující se míru jeho násilí, vražda byla jen otázkou času,“ odpověděl Schytt a zhoupł se v lesklých polo-  
botkách z hnědé kůže. „K přepadení došlo u historických budov v této oblasti,“ přistoupil k velké mapě města, na níž byl červenými špendlíky vyznačen zámek, Carolina Rediviva a Gustavianum. Špendlíky tvořily rohy téměř rovnostranného trojúhelníku. „Ve všech případech sebral pachatel oběti levou botu.“

Vincent Schytt ukázal na fotografie stříbrné lodičky, bílé tenisky se zelenými proužky a červené boty značky Converse.

„Začalo to Isabelle Silvercronovou o pálení čarodějnic.“

Všichni obrátili pohledy k fotografii visící nahoře na tabuli. Nathalie si pomyslela, že Isabelle vypadá jako husička z vyšší společenské třídy, jako mladší sestra Paris Hiltonové. „Isabelle pochází ze stockholmského Östermalmu a je to jediná dcera hotelového magnáta Carla-Adama Silvercrony. Po maturitě procestovala s kamarádkou Asií a v tomto roce se přihlásila na mediální studia. Navečer pálení čarodějnic šla na jarní ples do Stockholmského studentského klubu spolu se třemi spolužáky – svým tanečním partnerem Patrikem Roosem a ještě jedním párem. Isabelle a Patrik se znali jen zběžně ze školy, ale na jarním plese to očividně funguje tak, že se účastníci na zahajovací večeři musí hlásit v páru, takže ti dva se rozhodli jít spolu. Během večere k ničemu zvláštnímu nedošlo, ale hodinu po zahájení afterparty se Isabelle cítila opilá a šla si ven zakouřit. To bylo odhadem tři čtvrtě na dvanáct.“ Schytt se odmlčel, upravil si kapesník v náprsní kapse a pokračoval: „Isabelle před vchodem vykouřila jednu cigaretu, ale jelikož jí nebylo dobře, rozhodla se, že sedne

na kolo a pojede domů. Napsala to svým spolužákům, kteří mimochodem zůstali v klubu až do dvou hodin ráno a poskytují si vzájemně alibi. Potom si Isabelle šla vyzvednout kolo na nádvoří zámku. Nechala ho tam, protože se ještě před plesem potkala se spolužáky u rozhledny poblíž zámku, kde spolu vypili láhev šampaňského.“

Nathalie letmo pohlédla na Ulriku Severinovou. Zdálo se, že tajemnici neunikne jediné slovo. Byla velmi soustředěná a při psaní ťukala dokonale nalakovanými nehty do klávesnice. Vedle Nathalie bubnoval Johan netrpělivě prsty o stehno. Jestli ho dobře zná, Johan už ví o všem, co jim Schytt říká.

„V lese, sedmdesát pět metrů od zámku, někdo Isabelle Silvercronovou přepadl zezadu. Ona sama si to pamatuje jen matně, má ale dojem, že několik vteřin před tím, než jí něčí ruce sevřely hrdlo, slyšela funění a blížící se kroky. Útočník ji srazil k zemi a otočil ji na záda. Udeřil ji do tváře, což Isabelle tak vyděsilo, že se nebránila, když jí pachatel následně rozervál spodní prádlo a znásilnil ji.“

Schytt se odmlčel a napil se vody ze sklenice, která stála před ním na stole a z níž už dávno vyprchaly bublinky. „Potom jí pachatel sebral levou botu a odběhl ke kolu, které nechal stát asi třicet metrů opodál opřené o strom. Odjel směrem na jih po ulici Krále Jana a dál po ulici Daga Hammarskjölda. Naposledy byl s jistotou spatřen na cyklostezce nad zámeckým parkem.“

„Jaké měl kolo?“ zajímal se Tim a postrčil si čepici z čela.

„Tři svědci ho popsali jako ‚obyčejné pánské kolo, ničím zvláštní‘, tmavé barvy, možná modré, zelené nebo červené,“ odpověděl Schytt a odevzdaně rozhodil rukama. „Ano, slyšíte sami, jak neurčitě to zní.“

„To si Isabelle opravdu nepamatuje nic než to, co řekla policii?“ zamračil se Johan. „Jej svědectví je až překvapivě vágní.“

Vincent Schytt upřel na Johana pohled a zavrtěl hlavou.

„Jak už jsem řekl, byla opilá a v šoku. Myslím, že bychom na ni neměli víc naléhat. Jistě chápete, že na tom není dobře.“

Zvláštní argument, pomyslel si Johan. U podobných zločinů si nemohou dovolit brát na oběti takové ohledy.

„Před hodinou jsem s ní mluvil po telefonu,“ pokračoval Schytt. „Potvrdila svou předchozí výpověď, že to byl silný, normálně veliký muž skandinávského vzhledu, ve věku mezi 18 a 30 lety. Na sobě měl modré džínny a černou mikinu s kapucí staženou do obličejce. Měl černé rukavice, pravděpodobně kožené. Ani Isabelle, ani žádný ze svědků, kteří si ho na útěku všimli, ho nepoznali a nejsou si jistí, zda by ho poznali, kdyby ho znovu spatřili. Obličej mu stínila kapuce a jediný zřetelný rys, na kterém se všichni shodli, bylo výrazné obočí a velké vyvalené oči, podle slov Isabelle Silvecronové černé ‚jako uheľ‘. Svědci, kteří ho viděli ujíždět pryč, si jsou navíc jistí, že měl na zádech tmavý batoh s kulatým bílým znakem.“

„Zmínila se Isabelle, jestli měl útočník batoh na zádech i během znásilnění?“ zeptala se Nathalie.

„Kdyby to řekla, stálo by to ve zprávě,“ odpověděl Schytt a vyměnil si pohled s Ulrikou Severinovou, která přikývla.

„Jistěže ho měl na kole,“ prohlásila Angelica se znuděným pohledem upřeným na strop. Stříbrný řetízek se na vteřinu zlehka dotkl její krční jamky.

„Jo, taky si to myslím,“ řekl Granstam. „A protože žádný svědek neviděl Isabellinu botu, schoval ji nejspíš do toho batohu.“

„Takže krádež boty si naplánoval,“ poznamenal Johan.

„Taky bych řekl,“ souhlasil Schytt. „Můžeme ale nejdřív shrnout všechna fakta, než začneme spekulovat?“

Tim vzhlédl k Nathalii.

*„Je chybou vidět teorie dřív, než jsou shromážděna všechna fakta. Zkresluje to úsudek.“*

„Promiňte?“ nechápal Schytt.

„Sherlock Holmes,“ vysvětlil Tim a opět sklopil oči k obrazovce. „Je to ze *Skandálu v Čechách*,“ dodal téměř neslyšně.

Angelica si odkašlala.

„Víc technických důkazů nemáme? Pro mě jakožto soudní lékařku je neobvyklé setkat se s dokonaným znásilněním, při kterém za sebou pachatel nezanechal jasnější stopy.“

„Bohužel,“ povzdechl si Schytt. S ustaraným výrazem přešel k prosklené stěně, jako kdyby odpověď byla někde za ní. „Důvodem je ale přece to, že se násilníkovi nebránila.“

„To ani nekřičela?“ zeptal se Johan.

„Ne, úplně se zasekla,“ odpověděl Schytt rychle.

Až příliš rychle, pomyslel si Johan.

„Proto tedy nemáme víc svědků, i když se to odehrálo o pálení čarodějnic a všude ve městě bylo plno studentů,“ dodal Schytt a vrátil se na svou stranu stolu.

„Ve městě ano, ale v lese snad ne,“ namítla Nathalie a vybavila si jen útržky oslav, na které chodila jako studentka.

„To ne,“ souhlasil Schytt. „A spousta lidí byla jako obvykle opilá. Domnívám se, že na záchytce měli plno už v jedenáct večer. Isabelle byla v takovém šoku, že ihned odjela na kole k sobě domů, nikomu nevolala. Dvě hodiny se sprchovala a potom šla spát.“

„A nahlásila to až o den později při vyšetření na gynekologii ve fakultní nemocnici,“ konstatovala s povzdechem Angelica.

„Jedinou známkou násilí byly modřiny na krku, ale jelikož měl pachatel rukavice, žádné přesvědčivé stopy nemáme.“

„Víme, jestli u pachatele došlo k ejakulaci?“ otázala se Nathalie a obrátila se k Angelice.

„Ani v jednom případě jsme nenašli žádné stopy spermií. Kondom podle výpovědí dívek neměl,“ odpověděla Angelica.

„Pro náš profil může být důležité, jestli si pachatel přepadení užil, nebo ne,“ vysvětlila Nathalie. Johan souhlasně přikývl.

„A co mobil oběti?“ zeptal se Tim a vzhlédl od obrazovky, jako by si ani nevšiml, že právě změnil téma.

„Pachatel ho musel Isabelle sebrat z kabelky ihned po znásilnění a vzápětí ho vypnout,“ řekl Schytt.

„Kde je Isabelle Silvercronová teď?“ zajímala se Nathalie.

„Doma u svého otce ve Stockholmu. Matka jí umřela před pěti lety.“

„Ráda bych si s ní promluvila,“ požádala Nathalie. „Co se těchto typů sériových násilníků týče, u prvního přepadení je možné identifikovat něco, co pachatele přimělo v násilí pokračovat.“

„Už jsem říkal, že s ní jsme hotoví. Jí i jejímu otci jsem slíbil, že už je necháme na pokoji.“

V Isabellině výsledku něco chybí, něco nám neřekla, pomyslela si Nathalie. A proč vedl výsledky Schytt? Od jejího stockholmského bytu na ulici Artillerigatan to bylo do bytu rodiny Silvercronových maximálně pět minut. Možná stihne Isabelle navštívit ještě před schůzkou v Riche.

„Ohledně oběti číslo dvě,“ ukázal Schytt na fotografii další světlovlasé dívky. „Céline Laurentová, dvaadvacetiletá studentka chemie.“

V tichosti zkoumali fotografii. Obličej Céline byl kulatější než Isabellin, Nathalie si však všimla, že kdyby obě dívky potkala na ulici, nedokázala by je od sebe odlišit.

# 11

Céline Laurentová se narodila a vyrostla v Paříži, kde její matka „C vyučuje historii,“ pokračoval Vincent Schytt. „Rodiče se rozvedli, když jí bylo sedm. Její otec, Švéd jménem Martin, dostal práci ve firmě Pharmacia & Upjohn tady v Uppsale, a přestěhoval se sem. Céline mluví plynule švédsky a loni na podzim začala studovat bakalářský obor chemie. Bydlí na kolejích na ulici Studentvägen a pátek 2. května podle své výpovědi strávila jako obvykle studiem v knihovně Carolina Rediviva spolu se svou spolužačkou Annou Blombergovou. Když knihovna v devět hodin zavřela, dívky šly do Gästrike-Helsingského studentského klubu na pozdní večeři. Ten klub najdete na téhle ulici, Trädgårdsgatan.“ Schytt přistoupil k mapě a ukázal na ni. „Jak sami vidíte, klub se nachází od knihovny pouhých několik set metrů, takže Céline nechala svoje kolo stát za knihovnou. Dívky se rozloučily těsně před půlnocí. Anna zamířila ke svému příteli, který bydlí na ulici Botvidsgatan, a Céline si šla pro kolo, aby mohla odjet na koleje. Na rozdíl od Isabelle byla zcela strážlivá, měla však ve sluchátkách puštěnou hlasitou hudbu, takže až do chvíle, kdy ji někdo zezadu chytil za krk, si ničeho nemohla všimnout. K přepadení došlo dvacet metrů od stojanů na kola v malém remízku, který částečně zakrývá výhled od nejbližší cyklostezky.“

„Takže Céline před samotným přepadením nic neslyšela ani neviděla?“ ujišťoval se Johan.

„Ne, ale tvrdí, že když odcházela z klubu, měla zvláštní pocit, že ji někdo sleduje. Nic bližšího nám ale říct nedokázala.“

Přerušily je sirény dvou policejních vozů odjíždějících do centra. V sílící sluneční záři nebylo modré světlo majáčku téměř vidět.

„Céline Laurentová se bránila, ale pachatel byl silný a hrubý. Třikrát ji udeřil do obličeje a posléze ji chytil pod krkem, takže nemohla křičet. Znásilnění bylo dokonáno, pachatel jí sebral mobil, sundal jí botu a utekl směrem k Anglickému parku.“

Schytt ukázal na fotografii bílé tenisky se zelenými proužky.

Adidas, velikost třicet osm. Nathalie měla podobné boty.

„Céline má dojem, že ho viděla nasedat na kolo, ale není si jistá.“

„A mobil je samozřejmě vypnutý,“ povzdechla si Angelica. Schytt stroze přikývl.

Přiložil špičky svých dlouhých štíhlých prstů k sobě a pokračoval: „Céline po přepadení zavolala Anně Blombergové, která za ní přišla a doprovodila ji na pohotovost. Ve zprávě ze soudního lékařství jste si přečetli, že pod nehty oběti se našly stopy pachatelovy kůže.“

Angelica zvedla ruku rozhodným bleskovým pohybem, který všem připomněl učitelku tělocviku z bývalé NDR.

„Jak dlouho musíme čekat na výsledky analýzy DNA?“

„To ještě nevíme, za normálních okolností tři až čtyři dny, ale tenhle případ má samozřejmě nejvyšší prioritu,“ odpověděl Schytt.

„Takže nejdřív zítra,“ zasmušila se Angelica.

„Jen jestli máme tolik času,“ povzdechl si Johan.

„Célinino svědectví není o moc lepší než Isabellino, jak jste sami viděli,“ připomněl Schytt.

„Muž obyčejné, až statné postavy, mezi 18 a 30 lety, tmavé boty a modré džíny,“ předčítal Granstam. „Kapuče stažená do čela, s tmavou

šňůrkou, jejíž kovové konce se během znásilnění dotýkaly tváře oběti. Černé kožené rukavice, na obličejích nic zvláštního kromě výrazného obočí a mohutné brady...“

„Jediné, co si vybavuje, je jeho šílený nepřítomný pohled,“ dodala Nathalie a střetla se s pohledem Schyttových světle modrých očí.

„Ale při rekognici by ho prý už nepoznala,“ doplnil Schytt. „A žádný batoh neviděla.“

„Ti tři další studenti, kteří viděli muže v černé mikině s kapucí a batohem, jak projížděl okolo půlnoci na kole parkem, jsou tedy jediní svědci?“ ujišťoval se Johan.

„Ano,“ potvrdil Schytt. „Čas, kdy muže spatřili, a jeho popis nás vedou k domněnce, že viděli právě pachatele. Jel na klasickém pánském kole, měl tmavý batoh se světlým znakem na zádech, možná značky Fjällräven, a odjel směrem k Botanické zahradě. Tam pravděpodobně odbočil doleva a jel dál okolo knihovny k jejímu hlavnímu vchodu.“

„Takže jel v trojúhelníku,“ zamumlal Tim.

„Pardon?“ nechápal Vincent Schytt.

Tim se podíval na mapu.

„Jo, v tom trojúhelníku, kde k přepadením došlo.“

„A to má znamenat co?“ zeptal se Schytt.

Tim pokrčil rameny.

„Co já vím? Jen postřeh.“

„Další postřeh,“ zapitvořil se Schytt, „je to, že si pachatel při znásilňování něco mumlal.“ Propletl si prsty a opět nasadil vážnou tvář. „Céline tvrdí, že pachatel opakovaně šeptal něco jako ‚znovu už ne‘ a potom ještě něco, co nezaslechla. Jeho hlas popsala jako, přečtu vám to...“ Schytt zvedl papír. „Jako monotónní a nelidský.“

„Mumlal něco i při znásilnění Isabelle?“ zajímala se Nathalie.

„Isabelle prý během útoku neslyšela nic, okolo ní bylo naprosté ticho.“



„Běžná reakce na šok,“ přikývla Nathalie. „Mozek zablokuje přijímání smyslových vjemů, aby se chránil. Nejčastěji se jako první přeruší právě sluch.“

„Ještě budeme mít důvod se k tomu mumlání vrátit,“ vyhrkl Granstam s náhlou netrpělivostí, která Nathalii překvapila.

„Je jasné, že ty holky nepřepadl jen v náhlém záchvatu vášně,“ pravil Johan.

„Jde spíš o rituály,“ řekla Angelica. Všichni okolo stolu přikývli. „A co záběry bezpečnostních kamer, na kterých je podezřelý v knihovně zároveň s Céline a tou její kamarádkou...“

„Annou Blombergovou,“ doplnil Tim hlasem, který by se podle Nathaliina názoru dal také popsat jako monotónní.

Nathalie uvažovala nad tím, co násilník říkal. Nejspíš to mělo něco společného s jeho motivem. Věděla, že násilníci během přepadení občas řeknou nebo udělají něco impulzivního. Když se na to bude soustředit, mohla by tak získat informace o pachatelově nitru, pravdu, které si možná nebyl vědom ani on sám.

„V čítárně seděl dvě řady za Céline mladík, který do určité míry odpovídá popisu pachatele,“ vysvětlil Schytt. „Anna Blombergová ho viděla, jak na Céline zírá. Jakmile si toho mladík všiml, rychle se zase zahleděl do knihy. Anna tvrdí, že se na Céline nedíval nijak přívětivě, nevypadal, že by mu na ní jen tak mimochodem utkvěl zrak, když ostatní studenti místo čtení bloumají pohledem po čítárně. Jeho pohled byl upřený, jakoby posedlý. Céline ani Anna toho mladíka nikdy dřív neviděly a nedokážou ho nijak blíže popsat, jen že ‚byl hezký, měl výrazné rysy, spíš tmavší, svalnatý, s krátkými tmavými vlasy‘. A bylo mu mezi 20 a 30 lety.“

„Zapomněl jste na batoh,“ podotkla Angelica.

„Ani v nejmenším, zrovna jsem se k němu chtěl dostat,“ nedal se Schytt vyvést z míry. „Měl černý batoh značky Fjällräven – takže možná

podobný pachatelovu batohu. Takový batoh má však bohužel každý čtvrtý student. Neodpovídá ale formální oblečení mladíka v knihovně: naleštěné boty, tmavé kalhoty s puky a bílá košile s dlouhým rukávem. Podle dívek vypadal jako kancelářská krysa.“

„V tom případě může být tmavá mikina s kapucí a džíny dokonalé maskování,“ uvažovala Nathalie.

„Máte už ty záznamy z bezpečnostních kamer k dispozici?“ zeptal se Johan.

„Ještě ne, ale až je budeme mít, snad pachatele rychle identifikujeme,“ odpověděl Schytt.

„Je pravděpodobné, že násilník své oběti nejdřív sledoval,“ vložila se do řeči Nathalie. „Určitě nebude náhoda, že jsou si ty dívky tak podobné.“

„Souhlasím s tebou,“ přikývl Johan a vzpomněl si, jak poprvé spatřil Karolínu. Bylo to na gymnáziu, když šla v průvodu na svátek svaté Lucie. Nic krásnějšího nikdy předtím neviděl.

„Pachatel má nejspíš nutkavou mentální představu svých obětí, která ho nutí jednat,“ rozvíjela Nathalie dál svou teorii. „Otázkou je proč?“

„Aby utišil svou úzkost?“ navrhl Tim.

„Ano, ale *co* v tom případě jeho úzkost spouští?“ odvětila Nathalie. „Céline pachatel každopádně viděl buď v knihovně, nebo v klubu.“

„Nebo když si šla pro kolo,“ doplnila Angelica.

„Těsně před naší schůzkou jsem se dozvěděl jednu důležitou věc, a sice že na jarním plese ve Stockholmském studentském klubu byla také Céline,“ řekl Schytt.

„Stejně jako Isabelle Silvercronová a Hanna Erikssonová?“ vyhrkla Nathalie.

„Přesně tak,“ potvrdil Schytt. „Céline byla s Annou Blombergovou na afterparty, ničeho zvláštního si ale nevšimly. Přišly tam okolo jedenácté a ve dvě ráno odjely domů taxíkem. Mladíka z knihovny tam neviděla a Isabelle Silvercronová se s nimi nezná.“

„A Hanna Erikssonová určitě také ne,“ pravila Nathalie a střetla se s pohledem Hanny na fotografii.

„To zní, jako bychom se měli zaměřit na ten ples,“ pronesl Granstam a nervózně se na Nathalii podíval. Nevěděla, jak si má jeho pohled vyložit.

„Pachatel se také mohl v téhle oblasti prostě pohybovat a čekat na vhodnou dívku podobného vzhledu,“ spekuloval Johan.

Vincent Schytt souhlasně přikývl. „Třetí přepadení vám jen stručně shrnu, abychom se na to pak hned mohli vrhnout.“

„Můžeme si dát nejdřív krátkou pauzu?“ zafuněl Granstam. Zvedl se ze židle a přitiskl si ruce na bedra. „Musím si přepudrovat nos.“ Pokusil se usmát, ale vypadalo to spíš jako omluvný škleb.

„Dobře, sejdeme se tu znovu za deset minut,“ řekl Schytt. „Nezapomeňte novináře odkazovat na mě, od vraždy Hanny Erikssonové se na nás lepší jako pijavice.“

Johanovi se rozezvonil mobil. Nathalie koutkem oka postřehla, že hovor odmítl. Když procházela okolo Granstama, inspektor jí položil ruku na rameno.

„Nathalie, můžeš na slovíčko?“

## 12

Nathalie následovala Granstama do místnosti, v níž dnešní porada začala. Granstam zavřel dveře a pohlédl na ni. Tvářil se zoufale.

„Jó,“ povzdechl si. „Došlo k tomu, že jsem si vzal moc prášků... těch, však víš...?“

„Oxazepam?“ zkřížila Nathalie ruce na prsou.

„Hm,“ podrbal se Granstam na holé lebce. „Pořád jsem myslel na Irene a nemohl jsem usnout.“

Nathalie věděla, co Ingemara trápí. Před půl rokem byl podezřelý z toho, že shodil ze schodů svou ženu, která si při pádu zlomila vaz. Policejní vyšetřování ho osvobodilo, ale pochyby v očích těch, kteří se s ním setkávají, už nikdy nezmizí.

V Sundsvallu mu Nathalie pomohla, předepsala mu Oxazepam, ale rozhodným tónem mu oznámila, že se to už nebude v žádném případě opakovat.

Granstam si odkašlal.

„Nemůžu se dovolat svému lékaři, tak mě napadlo, jestli bys mi nemohla pomoci.“

Kolikrát už jen musela podobné manipulaci odolávat u svých pacientů. V průběhu let se však naučila takovou pomoc odmítat, i kdyby v dané chvíli měla pocit, že dělá chybu.

Granstam si musel jejího váhání všimnout. Následující prosbu Nathalie také znala až příliš dobře: „Jen malý recept, deset tablet mi stačí. Slibuji, že to je naposledy, co tě o to žádám.“

„To není správné a ty to víš,“ zamračila se.

Promnul si knír, zplihlejší než obvykle.

„Jó, ale nevím, jestli tohle vyšetřování zvládnou, pokud mi nepomůžeš,“ přikročil k ní blíž. „A jak ty, tak já chceme ten případ vyřešit dřív, než přijde o život ještě někdo další, nebo ne?“

„Fajn, ale tohle je naposledy,“ slyšela Nathalie svou odpověď. „Napiš mi své rodné číslo, předepíšu ti deset tablet. Ale slib mi, že potom už to budeš řešit oficiální cestou.“

„Samozřejmě.“

Granstam jí třesoucí se rukou napsal své rodné číslo. Když z místnosti odešel, Nathalie zavolala do lékárny a samu sebe přitom proklínala.

## 13

Johan seběhl po schodech a vyšel hlavním vchodem ven. Jeho ruka automaticky zabloudila ke kapse bundy pro balíček cigaret, i když sám sobě slíbil, že s kouřením přestane. Místo toho se zhluboka nadechl chladného čerstvého vzduchu a vložil si pod ret žvýkáci tabák. Schyttovy přednášky měl už po krk a chtěl se pustit do práce. Navíc se mu v průběhu porady Karolína pětkrát pokoušela dovolat a posílala mu zprávy, takže potřebuje rozptýlit, ponořit se do pořádné práce. Ve chvíli, kdy na to pomyslel, mu Karolína znovu zavolala.

„Ahoj, miláčku, neruším?“

„Ne, teď máme pět minut pauzu, takže nerušíš.“

„Je všechno v pohodě?“

Pozoroval vlajky třepetající se ve větru. Napadlo ho, že „všechno“ je příliš všeobíjající slovo, ale „v pohodě“ znělo vzhledem k okolnostem vcelku správně.

„Je to těžký případ.“

„Proč ses se mnou nerozloučil, když jsi ráno odjížděl?“

V jejím hlase slyšel potlačovaný vztek, ale očividně se rozhodla předstírat veselou a bezstarostnou náladu. Mátlo ho to.

„Nechtěl jsem tě budit. Jak je Alfredovi?“